

Ясно бѣше за всички, че този пътъ нападаелтъ разполага съ грамадни срдства.

Недалечъ по височинитѣ къмъ доброполския участъкъ се забелязваше страшниятъ ефектъ на барабанныя огнь. Офанзивата бѣше въ своя разгаръ.

На 15 сутринята нашитѣ части, следъ като бѣха преживѣли тридневния грохотъ на 570 разнокалибрени орждия, които сметоха окопитѣ и преобърнаха балканитѣ на кипящи вулкани, почнаха своето отстѣпление.

И се заредиха нови боеве още по-страшни, защото всѣка стѣпка се отстѣпваше следъ жестока разправа.

Ариергарднитѣ боеве, които полкътъ води отъ 15 септемврий до 30 с. м., се разиграха по цѣлото протежение на срдна Македония, като се почне отъ позицията и се премине презъ високото било на севернитѣ спускове на в. Пулевецъ, широкото Кавадарско блато, тѣснинитѣ при Демиръ-Капия, Шипъ, Радовишъ и презъ Плачковица-планина чакъ до старата граница.

Тѣзи непрекъснати и водени съ неотслабващъ героизъмъ боеве коштуваха на полка още 22 убити, 52 ранени и 41 безъ вестъ пропаднали.

Епилогъ

Бурята утихна. Чутовнитѣ подвизи на Сливенци преминаха въ историята на българската военна слава, въ приказкитѣ и въ пѣснитѣ на нашето племе.

Ако Шипка е героическиятъ образъ на нашето възраждане, ако Бунаръ-Хисаръ, Одринъ и Тутраканъ сж най-величавитѣ прояви на нашата бойна стихия, Каймакчаланъ ще остане безкрѣстната голгота и вѣчниятъ символъ на българското войнишко себеотрицание предъ олтаря на Родината.

СЛИВЕНЦИ, БЖДЕТЕ ГОРДИ!

ВИЙ БѢХТЕ ТАМЪ!